

хора, ученици да имъ станете. Не е срамота да бжде човѣкъ ученикъ. А когато дойде до духовнитѣ работи, непознати на свѣтскитѣ хора, тамъ вече послѣднитѣ трѣбва да бждатъ ваши ученици. Всѣкждѣ не може да бждете учители — нѣкждѣ ще бждете учители, нѣкждѣ ученици.

Божествениятъ Промисълъ е строго опрѣдѣлилъ всички нѣща и явления; нищо не е случайно; всички събития, отъ какъвто характеръ и да сж тѣ, — физически, психически и обществени — се ръководятъ и направляватъ отъ едно висше Сѣщество, което бди за тѣхния ходъ. Тѣй както поставятъ машинистъ да бди върху машината на трена, защото животътъ на пѣтниците зависи отъ машиниста, така и нашата земя, която се движи въ пространството, има свой машинистъ, който по нѣкой пѣтъ туря въ машината по вече огънь, по гѣкой пѣтъ, по-малко. Пѣтътъ и на земята има известни кривини, завои, земята нѣкой пѣтъ се приближава до нѣкоя по голѣма планета, която ѝ въздѣйствува. Тѣ сж работи далечни, които въ бждаще ще изучитѣ и разберете. Но сега за Божествения Промисълъ, Който е необходимъ за васъ, ще ви приведа единъ примеръ — единъ разказъ, който може да вземете за прѣисторическа легенда, защото събитията, които се разправятъ въ него, сж неимовѣрни, алегорични. Нѣкой отнасятъ този разказъ къмъ врѣмето на Соломона, но тия нѣща, които се споменаватъ въ разказа, се отнасятъ къмъ много по-ранна епоха. Разправятъ, че нѣкога имало единъ много ученъ и уменъ царъ, който разбиралъ езика на всички животни: като събиралъ животнитѣ всѣка година на съборъ, той ги училъ, наставлявалъ ги, и въ края на крайщата заклю-